

ת"פ 21581/08/13 - מדינת ישראל נגד פלוני

ת"פ 21581-08-13
19 פברואר 2014

בית משפט השלום קריית גת

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פלוני (אסיר)

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד - ענבל אביב

הנאשם - בעצמו (הובא ממאסר) ובא כוחו עו"ד - נוז

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טעון שכלל תיקון מהותי בכתב האישום, בכך שב- 9.8.13, שעה 17:30 לערך בדירתו, בעת שאשתו מזה 12 שנים פלונית ישראלייה על ספה בסלון, תקף אותה שלא כדין בכך שהצמיד את ידו המגובסת לצווארה וחנק אותה. באותו מועד גם איים עליה באומרו "אני אחנוק אותך ואף אחד אפילו לא ידע" וכשהתקשתה לנשום, כדי להשתחרר מאחיזתו בצווארה, משכה וקרעה את תחתוניו תוך שמניפה ידה לכל עבר. זמן קצר לאחר מכן בנם הקטין בן ה-9 הגיע לדירה, הוא הבחין כי הנאשם שרוט ונשאל מי שרט אותך והנאשם אמר לו "הזונה, זאת אמא שלך". אשתו ביקשה ממנו לחדול לקלל אותה בנוכחות בנם, אך הוא לא חדל ולכן בתגובה השליכה לעברו צלחת. בשלב זה שב ותקף אותה בכך שעיקם ידה, היא צעקה "שחרר אותי" ובנם הקטין ניסה להגן על אמו, צעק וניסה להדוף הנאשם, בעוד אשתו מנסה להשתחרר מאחיזתו.

את המעשים ביצע בהיותו בגילופין, מספר עבירות של תקיפת בת זוג ואיומים עליה.

הנאשם יליד 1956 ובאותו מועד עברו היה נקי ובמסגרת אותו הסדר צוין כי יש הסכמה כי ידחה לקבלת תסקיר ואם מהתסקיר יעלה שעבר בהצלחה הליך טפולי ואין חשש להישנות עבירות ואין מסוכנות כלפי המתלוננת ואילו לא ימליצו על מאסר, תסתפק התביעה בעונש מרתיע מאסר מותנה והתחייבות וכן קנס ושל"צ, בהעדר המלצה שכזו הטיעונים פתוחים.

עמוד 1

בהתאם נתקבל תסקיר ממנו עולה כי הנאשם יליד קווקז, עלה ארצה בשנת 2002, נשוי בשנית ואב ל- 4, הגדול בן 38, תושב __. בעת הכנת התסקיר עדיין היה עצור בחשד לביצוע עבירות כלפי שוטרים והחזקת סכין, עבירות שעבר בעת ששחרר בתנאים מגבילים בתיק זה לבית אחותו בנתניה. הוא סובל מכאבים ברגל, עבר ניתוחים ועסוק במצבו הבריאותי והשלכותיו, כתוצאה בשנת 2007 תפקודו הכללי והתעסוקתי נפגע, התקשה להשתלב במסגרת תעסוקה ומתקיים מקצבת ביטוח לאומי, תוך שהמשפחה מתמודד עם קשיים כלכליים והאישה הפכה להיות מפרנסת עיקרית. כתוצאה חש תסכול, כעס וחוסר אונים וזה משליך על המערכת הזוגית המאופיינת לכן בויכוחים ומתחים.

באשר לעבירות - ניכרת עמדה קורבנית: לא לוקח אחריות, שולל שימוש באלימות, טוען שנעשה לו עוול, מכחיש שיש לו בעיה של שימוש לרעה באלכוהול וטוען ששותה רק בנסיבות חברתיות, שלל כל דפוס אלים וצורך טיפולי. למרות שהוא שולל בעיה של התמכרות התייבץ לשיחה עמם שריח אלכוהול נודף ממנו והודה כי שתי ערב קודם. כמו כן, טוען שאשתו חידשה הקשר איתו למרות ששחרר למעצר בית והגיעה לביקורים בנתניה. טוען שהוא רוצה לשוב להתגורר איתה. גם האישה בשיחות עמם מסרה כי הקשיים החלו לאחר שמצבו הבריאותי הורע והפסיק לעבוד, דבר שפגע בדימויו העצמי הגברתי ומקומו במשפחה כמפרנס העיקרי והחל לצרוך אלכוהול לצורך הפגת לחצים ומתחים. בד בבד החמירו היחסים ביניהם תוך שהוא מאבד שליטה כתוצאה מצריכת אלכוהול ונוהג באלימות. היא הציעה לו לפנות לטיפול אך הוא סירב. שירות המבחן התרשמו כי אשתו מגלה יחס מגונן וסלחני כלפיו ואף לוקחת אחריות ואשמה על עצמה, תוך שטטוש והימענות מהתייחסות ישירה לשאלותיהם וחזרה לבקשה שישוב הביתה. היא מבטאת אמביוולנטיות וקושי להתמודד עם מורכבות היחסים. יתכן בשל קודים תרבותיים וחשש מהשפעה על מצבו ודווקא לכן מעריכים שעמדותיה משמרות את דפוסיו הבעייתיים ורמת הסיכון הנשקפת ממנו. האישה תלויה בו כדי לטפל בבן בעת שהיא יוצאת לעבודה, דבר שתורם ליחסה הסלחני כלפיו. היא גם לא פנתה לקבל טיפול מעבר לקשר עם לשכת הרווחה בנוגע לצורכי הבן.

לכן, ציינו כי הנאשם לא מצליח להתמודד עם הפגיעה במעמדו ובדימויו באופן מקדם. בחר לעשות שימוש לרעה באלכוהול ואולי אף פיתח התמכרות. הוא נזקק להתערבות טפולית אינטנסיבי, אך עבר עבירות ונעצר. לאור כל האמור, נמנעים מכל המלצה בעניינו בכיוון הטיפול וממליצים על עונש מוחשי מחדד את חומרת מעשיו והתנהגותו בכיוון העונשי.

בנסיבות אלה, עותרת התובעת למאסר ארוך ומשמעותי ומרתיע, חלקו בחופף וחלקו במצטבר.

מתברר כי בגין העבירות שעבר בעת שנמצא בתנאים מגבילים בתיק זה, נדון ב- 26.1.14 למאסר של 7 חודשים, בניכוי התקופה שנעצר מיום 31.10.13. מעיון בגזר הדין שניתן בת.פ. 13-11-2121 בית משפט שלום באשדוד, עולה כי הורשע בכך ששתה לשוכרה, יצא מהבית למרות היותו נתון במעצר בית כשאוחז בידו סכין מטבח שלהבה 17 ס"מ אורך. הוא הבחין בשוטרים והשליך הסכין לתוך סבך צמחיה, אך הם הודיעו לו שהוא מעוכב. הוא סירב לעיכוב, החל להשתולל ולצעוק והלך לביתו ונעל על השוטרים את הדלת. שוטר הודיעו שהוא עצור, הוא פתח את הדלת בכח, ובשלב זה ניגש הנאשם למגירת הסכ"ם והוציא סכין מטבח אותה אחז ביד ואיים על השוטרים כי אם לא יעופו מהבית ידקור את עצמו, תוך שמצמיד את להב הסכין לבטנו. בנסיבות אלה השוטר ניסה להרגיעו אך שלב לאיים בכך שהניף הסכין וצעד לעבר השוטר שחשש ולכן עשה שימוש בגז פלפל, עצר אותו והובילו לניידת, תוך שהוא משתולל ומאיים לרצוח את השוטרים.

בשל עברו הנקי הסתפקה כב' השופטת שלו ב- 7 חודשי מאסר, תוך שציינה כי המתחם העונשי באותן נסיבות נע בין מספר חודשי מאסר ל- 15 חודשי מאסר.

באשר למתם העונשי בגין העבירות בהן הודה בפני, ט וענת התובעת כי הנסיבות מחייבות עונש מאסר של מספר חודשים, בעוד הסניגור הפנה את בית המשפט לפסקי דין שונים בהם נמנעו ממאסר ואף נמנעו מהרשעה.

ביולי 2012, נכנס לתקפו תיקון 113 לחוק העונשין התשל"ז-1977 שעניינו הבניית שיקול הדעת השיפוטי בעת גזירת הדין. בתיקון נקבע כי בכל מקרה העיקרון המנחה הינו עקרון ההלימה, כלומר יחס הולם בין חומרת המעשה, נסיבותיו ומידת האשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל על הנאשם.

המחוקק מצא כמפורט בסעיף 40 ט' לחוק כי על ביהמ"ש לקבוע המתחם העונשי ההולם, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה, ובמדיניות הענישה הנהוגה. כמו כן יתחשב בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ולאחר קביעת המתחם ההולם ישקול נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, כגון נסיבותיו המיוחדות של הנאשם. בימ"ש רשאי לחרוג מן העונש ההולם, מחד בשל שיקולי שיקום, ומאידך, בשל שיקולי ההגנה על שלום הציבור.

אם מדובר בעבירות בעלות חומרה יתרה, בימ"ש יחמיר אך ורק בנסיבות מיוחדות ויצאות דופן, שתפורטנה בגזר הדין, ואם יש מקום להחמיר מעבר למתחם הסבירות, יעשה כן על פי חו"ד מקצועית בלבד, כגון תסקיר שרות המבחן, או אם לנאשם עבר פלילי משמעותי.

בערעור פלילי 1323/13 **רץ חסן וניסים אלגרביה נ' מדינת ישראל** מיום 13.5.13, בית משפט עליון (כב' השופטת ארבל), ציין כי מתחם העונש ההולם הוא אמת מידה נורמטיבית המשקללת את הערך החברתי שנפגע כתוצאה מהעבירה, מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לעבירה זו ונסיבות ביצועה, לרבות מידת אשמו של הנאשם. בשלב זה לא מתחשבים בנסיבותיו האישיות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כגון, נסיבות חיים, הפגיעה שתיגרם לו ולמשפחתו, מאמציו לחזור למוטב ועברו הפלילי או העדר עבר פלילי. אולם, אין בכך כדי לגרוע מהצביון האנדוידואלי שהעניק המחוקק לשלב עיצוב המתחם שבא לידי ביטוי בהוראה להתחשב בסוג העבירה, בנסיבות מסוימות בהן בוצעה. כגון, תכנון מוקדם, נזק בכח ובפועל, מידת האכזריות כלפי הקורבן ועוד וכן תוך התייחסות למידת האשם של הנאשם המסוים, כגון: הסיבה שהובילה אותו לבצע את העבירה, חלקו היחסי בעת ביצוע העבירה, יכולתו להימנע מביצוע המעשה, מצוקתו הנפשית עקב התעללות הקורבן ועוד. החוק לא מגדיר את היקפו הרצוי של מתחם העונש, אך מתחם רחב מדי שיש בו להכיל שלל מעשים ונסיבות, באופן שכל תוצאה עונשית תיתפס בו, איננו מתחם ראוי, שכן ירוקן מתוכן את תכלית החוק. מאידך, קיימת מגמה המתנגדת למתחם צר מדי. לדעתה, רוחב המתחם שיקבע תלוי במורכבות העבירה, מידת השונות שבנסיבות ביצוע, כך שכלל שהנסיבות הרלבנטיות משליכות על חומרת המעשה, המתחם יעוצב באופן מדויק ופרטני יותר. יש ליתן הדעת לעובדה שכלל נקבע מתחם צר יותר, כך יוענק משקל נמוך יותר לנסיבות שלא קשורות לביצוע העבירה, שהן ברובן נסיבות המקלות עם הנאשם ולהיפך, ככל שנקבע מתחם רחב יותר, כך תהיה לנסיבות אלה השפעה גדולה יותר על קביעת העונש. כמו כן, ציינה שאין לטעות בין המתחם העונשי ההולם לטווח הענישה הנהוג. מתחם העונש ההולם מגלם הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים, ומדיניות הענישה הנהוגה היא רק אחד מהם, כשטווח הענישה הנהוג מהווה נתון אימפרי-עובדתי, המורכב מעונשים מקובלים ולכן, הזיהוי של המתחם ההולם עם טווח ענישה מקובל הוא שגוי, שכן יאפשר להכניס שיקולים שאינם קשורים בביצוע העבירה בתוך קביעת מתחם העונש, שאמור להיות "נקי" משיקולים אלה והרי, רף הענישה בטרם התיקון, לא הבחין בין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה לאלה שאינן קשורות לביצוע העבירה. על כל פנים, מתחם העונש אינו משמש "תעריף ענישה קבוע" שיש להחיל באופן אוטומטי, אלא לתפיסה הגוזרת מתחם עונשי הולם מהנסיבות הספציפיות של האירוע, בהתייחס ליסוד העובדתי והנפשי.

באשר לטווח הענישה: בית-משפט עליון פסק לא אחת על הצורך להחמיר הענישה במקרי אלימות. כך קבע המשנה לנשיא (כתוארו דאז) מ' חשין (בדימוס) בע"פ 8314/03 רג'אח שיהד בן עווד נ' מדינת ישראל (לא פורסם, ניתן ביום 7.6.2005):

"בית-המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטויה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי-המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית-המשפט ויילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול ויידעו הכל כי מי שיורשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו. והעונש יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג וברית. וככל שיעצם מעשה האלימות כן תארך תקופת המאסר."

בעפ"ג מרכז 6178-10-08 תק-מח, 2009, **מירחי באייבצאייב נ' מדינת ישראל**. המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות בשני אישומים של איומים, היזק לרכוש בזדון ותקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש וכן הפרת הוראה חוקית ונדון ל- 32 חודשי מאסר, שנה מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת בסך של 10,000 ₪. בית משפט מחוזי מצא לנכון להתערב בגזר הדין והעמיד המאסר על שנתיים תוך שמציין שאכן המדיניות הענישה הנהוגה במקרה של אלימות פיזית ומילולית כלפי בנות זוג היא מדיניות מחמירה של הטלת עונש מאסר בפועל לתקופות לא קצרות, כפי שנקט בית משפט קמא, אך נראה כי לאור עברו הנקי והעובדה שמדובר במאסר ראשון החמיר מידה מצדיקה להתערבות.

ברע"פ 795/10 בעניינו של ג' מדובר בגזר דין של מותב זה שהטיל 10 חודשי מאסר בפועל, הנאשם שהורשע בתקיפת בת זוגו ואיומים, בכך שסטר לה בפניה ולאחר מכן נטל סכין אותו הצמיד לצווארה ואיים כי יהרגה, בהמשך רדף אחריה שהסכין בידו תוך שמאיים על חייה. הוא שולב בהוסטל טיפולי לגברים אלימים אך הפסיק הטיפול, בהמשך לא שיתף פעולה בהליך טפולי ולכן גזרתי דינו כאמור ובערעור בבית משפט מחוזי נדחה. בית משפט עליון, (כב' השופט רובינשטיין) לא מצא לנכון ליתן רשות ערעור. יצוין כי באותו מקרה המתלוננת עצמה ביקשה גם כן להקל בעונשו ובית משפט עליון התייחס לכך שהבאתי בחשבון את דעתה וגם בית משפט מחוזי שמע את דברי המתלוננת ולמרות שקולו של נפגע עבירה קול חשוב הוא ועל בית משפט להיות קרוי לדברים, מדובר בשיקול אחד בלבד שעל בית משפט לשקול, על אחת כמה וכמה לכשמדובר בקורבן שתלותו במבצע העבירה רבה, ולכן יש חשש אינהרנטי שרצונו מוטה כפי שצינתי בגזר דיני.

המתחם העונשי הראוי לתוקף את בת זוגו :

בת.פ. 32359-03-12, בית משפט קרית גת, **מדינת ישראל נ' ש'**, בגזר דין שניתן על ידי מותב זה, ב- 22.11.12, התייחסתי למתחם העונשי ההולם עבירות קשות של אלימות כלפי בת זוג, וצינתי כי אלימות כלפי בת זוג שנלווית לה חבלה של ממש, חניקה, שימוש בסכין או כליאת שווא, עונש המאסר אמור להיות אף ארוך יותר, וזאת לתקופה שתנוע בין 10 - 18 חודשים לכל אירוע ולכן, הואיל והיו שלושה אירועים, גזרתי הדין בגין כל אירוע ל- 10 חודשים ובסה"כ ל- 30 חודש, לאחר שצינתי כי אינני ממצה עמו הדין בשל גילו הצעיר ועברו הנקי, תוך שאיזנתי המאסר בעונש מרתיע ממשי ופיצוי של 20,000 ₪ למתלוננת. הוגש על גזר הדין ערעור ובעפ"ג 6653-02-13, מחוזי באר שבע, מיום 29.5.13, הסניגורית טענה כי העונש חמור ואינו עומד ברף הענישה המקובל וכי לא ניתן משקל מספיק לגילו הצעיר ולהעדר הרשעות קודמות. בית המשפט המחוזי ביקש כי יתקבל תסקיר נוסף, בו צוין שהמערער מעוניין בטיפול, בניגוד

לתסקיר שהיה מונח בפני מותב זה, בעת גזירת הדין. למרות זאת, בית המשפט המחוזי ציין כי אין חולק כי העונש לא קל, גם נוכח גילו הצעיר והעובדה שנעדר הרשעות קודמות, אך מעשיו חמורים ביותר והעונש הולם את חומרת המעשים: "על בית המשפט לתרום את תרומתו, בין היתר, על ידי רף ענישה גבוה, למלחמה באלימות בכלל, ולאלימות בין בני זוג בפרט. במקרה שבפנינו האלימות שידעה המתלוננת מן המערער הינה קשה ביותר; התמשכה לאורך תקופה ארוכה, לאחר שהמתלוננת ביקשה לסיים את הקשר בינה לבין המערער, ועל פי תסקיר הקורבן שהוגש לבית משפט השלום הנזק והטראומה שהותירו מעשיו במתלוננת הם רבים". הערעור נדחה.

ע"פ 2037/92 יצחק בן דוד נ' מדינת ישראל, מיום 22.6.92 (לא פורסם) נקבע:

"בית המשפט מצווה לשרש את התופעה של אלימות שבתוככי המשפחה, שנעשית יותר ויותר למכת המדינה, וכן מצווה הוא להגן על הצד המוכה, שלא תמיד כוחו עומד לו להגן על עצמו. הרתעה זו צריך והינתן לה ביטוי על ידי השתת עונש מאסר משמעותי, למען ישמעו ויראו, הן מי שהורשע במעשה אלימות והן עבריינים בכח".

בברע"פ 1293/08 א' נגד מדינת ישראל בימ"ש העליון, מדובר בנאשם שהגיע לבית בת זוגו, ממנה חי בנפרד, כדי להשיב בתם לרשותו, על-פי הסדרי ראייה, ואיים כי יפגע בה. בגין זאת הורשע, והוטל עליו מאסר בפועל של שנה וכן מאסר מותנה של שנה למשך 3 שנים בגין כל עבירות אלימות כולל איומים, וכן קנס בסך 5000 ₪ והתחייבות בסך 5000 ₪.

על פס"ד זה הוגש ערעור לבימ"ש מחוזי שנדחה, וצוין שגם לעניין העונש נשקלו שיקולים ראויים ואף שעברו של הנאשם נקי, מדובר בענישה שאיננה חריגה והיא משקפת מדיניות הענישה כלפי מי שתוקפים את בנות זוגם. לדברי כב' השופט ג'ובראן כי בנסיבות אלה לא מצא סטייה מנורמת הענישה המקובלת וכי העונש הולם.

הערך החברתי המוגן, הראשון במעלה, לכשמדובר בעבירות אלימות כלפי בת זוג הינו הצורך להגן על שלום הציבור ובעיקר החלשים בחברה שאינם יכולים להגן על עצמם.

העונש ההולם מי שמרים יד על חלש ממנו, הנתון לחסדיו, ומעמידו במצב שחש סכנה לחייו הינו ללא ספק מאסר. ניתן להימנע ממאסר רק אם נסיבות התקיפה ברף התחתון והתוקף לוקח אחריות מלאה על מעשיו, מביע חרטה, ומשתלב בהליך טיפולי - שיקומי, שיש בו לצמצם במידה רבה המסוכנות הנשקפת ממנו.

אם אין הנאשם מכיר בנזקקות טיפולית ודוחה לכן כל הצעה טיפולית, יש להחמיר עימו ואפילו אם מדובר באדם מבוגר שבעת ביצוע העבירה עברו היה נקי.

כאמור, בנסיבות חמורות, כשנלוות לאלימות ולאיומים, חבלות של ממש, כולל חבלה חמורה, על אחת כמה וכמה שיש להטיל מאסר לתקופה ארוכה ומרתיעה, לתקופה שבין 10 עד 18 חודשים.

במקרה שבפני לא מדובר בגרימת חבלות של ממש וגם המתלוננת לא טמנה ידה בצלחת, אך הנאשם לא בחל לנהוג באלימות כלפי אשתו בעת שנכח בנו הקטין בן ה-9. ניתן אך לשער הנזק הנפשי שנגרם ליד שנאלץ בעצמו להפריד את אביו מאמו בניסיון להגן עליה. התמונה של ילד קטן בן 9 עומד מול הנאשם ומנסה למנוע את תקיפת אמו היא

תמונה קשה. ואם בכך לא די, הרי לפני שהקטין הגיע תקף את המתלוננת תקיפה שנסיבותיה לא קלות, שהרי הניח ידיו על צוואר אשתו וחנק אותה ואף איים לחנוק אותה מבלי שאף אחד ידע.

אדם הנוהג כן בעת שהוא נהוג בהשפעה של משקה אלכוהולי הוא אדם מסוכן ואם לא מכיר בנזקקות טיפולית והצורך שלו להשתלב בהליך טיפולי ממשי, מדובר במסוכנות שלא תאווין ולכן, לא יעלה על הדעת במקרה כי אמנע לחלוטין ממאסר כעיתירת הסניגור.

אמנם המתחם העונשי נע בין אי הרשעה למאסר, אולם בית משפט ימנע מהרשעתו של אדם שתקף את אשתו רק בנסיבות שאינן חמורות ולכשמדובר בנאשם ששיתף פעולה בהליך טפולי לכן המסוכנות צומצמה ואין זה המקרה.

למרות זאת, לא ימוצה עמו הדין, לאור העובדה שכיום מרצה 7 חודשי מאסר וכי כאמור עברו היה נקי וכן חלק מהמאסר יחופף תקופת המאסר אותה מרצה היום.

בהתחשב במהות העבירה ונסיבותיה ולאחר שקילת האינטרס הציבורי מול נסיבותיו/ה האישיות של הנאשם/ת ועברו/ה, אני דנה את הנאשם/ת לעונשים הבאים:

1. מאסר בפועל לתקופה של 10 חודשים, מתוכם 5 חודשים יהיו בחופף ו- 5 חודשים במצטבר.
2. אני מטילה על הנאשם/ת 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנה/ים והתנאי הוא שלא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.
3. אני מטילה על הנאשם/ת 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנה/ים והתנאי הוא שלא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון
4. הנאשם/ת ת/יחתום על התחייבות בסך 7500 ₪ להימנע מביצוע העבירה/ות בהן הורשע במשך 3 שנה/ים מהיום.

אם לא ת/יחתום על ההתחייבות, ת/יאסר למשך 90 ימים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

**ניתנה והודעה היום י"ט אדר
תשע"ד, 19/02/2014 במעמד
הנוכחים.
רובין לביא, שופטת בכירה**

לאחר שגזר הדין תורגם לו התפרץ בכעס והדברים תורגמו על ידי נחשון סרגי" יעקובוב, מהם עולה שהוא מתרעם שרשמו עליו דברים לא נכונים.